

1

Skaityk šias runas! Jas parašė Tornas manamavis ne diktuojuojant mokytojui, o savais žodžiais.

Klausykite manęs, gyvieji, kurie radote šiuos lapus, parašytus tada, kai aš, taip pat kaip ir jūs, buvau gyvas. Tai tikras pasakojimas apie praėjusius laikus. Gali būti, kad šie lapai gulėjo kaupdami dulkes taip ilgai, kad jūsų dienomis senieji laikai prisimenami tik menestrelių dainose. Tačiau *akh!* Kiekvienas menestrelis kišasi į apdainuojamą pasakojimą jį iškraipydamas arba padailindamas, kad sužavėtų savo klausytojus, įsiteiktų patronui, valdovui ar Dievui – arba kad apšmeižtų savo patrono, valdovo, Dievo priešus – tol, kol tiesą užgožia melagystės šydas, veidmainiška panegirika ir pramanytas mitas. Todėl siekdamas, kad būtų žinoma tiesa apie mano meto įvykius, surašiau juos čia be gražbyliavimų, šališkumo ar baimės būti nubaustas.

Bus geriausia, jei pradėsiu pasakydamas vieną dalyką apie save, tiesą, kurią net mano laikais žinojo nedaugelis. Tu, kuris skaitai šias eilutes, ar būtum vyras, moteris ar eunuchas, privalai suprasti, kad aš buvau visai kitoks nei tu, kitaip didžioji dalis to, ką privalau vėliau papasakoti, tau bus nesuprantama. Ilgai ir kankindamasis svarsčiau, kaip man paaiškinti savo ypatingą prigimtį – kad neatstumčiau tavęs kilus pasiūlykštėjimui ar nepriversčiau šaipytis iš paniekos – tačiau tiesos nenuslėpsi. Todėl, norėdamas padėti tau suprasti, kuo aš skiriuosi nuo visų kitų žmonių, nesugalvojau geresnio būdo nei papasakoti, kaip aš pats tai suvokiau.

Tai atsitiko mano vaikystėje dideliame apvaliame slėnyje, vadinamame *Balsan Hrinkhen*. Tuo metu man buvo gal dvylika metų, ir aš vienuolyno virtuvėje mazgodavau indus, o virėju buvo brolis Pėteris. Jis buvo kilęs iš Burgundijos ir išoriniame pasaulyje vadinamas Viljomu Robė. Brolis Pėteris buvo vidutinio amžiaus, stambus, dusulingai kvėpavo, o jo veidas buvo toks raudonas, kad mirtinai baltos spalvos tonzūrą, išskustą viršugalvyje, buvo galima lengvai supainioti su baltos drobės kepure, užmaukšlinta ant žilstančių rausvų plaukų. Kadangi šis vienuolis tik neseniai prisijungė prie mūsų, jis buvo šventojo kankinio Damijono vienuolyno sąrašo gale, todėl buvo paskirtas virėju, nes šių pareigų kiti vienuoliai vengė. Pėteris žinojo, kad kiti broliai niekada nerizikuos užsukti į virtuvę tuo metu, kai jis gamina maistą, nes jiems ten gali tekti atlikti kokį nors atstumiantį darbą. Tad Pėteris jautėsi saugus ir nelaukė jokių staigmenų, kai pakėlė mano palaidinį, ėmė glamonėti užpakalį ir šiurkščia burgundiška tarme prabilo senąja kalba:

– *Akh*, vaikine, turi patrauklų užpakaliuką. Tiesą sakant, tavo veidas taip pat gana dailus, kai būna švarus.

Šiek tiek suglumau, kad jis taip familiariai mane liečia, tačiau Pėterio žodžiai įžeidė labiau. Žinoma, mazgodamas indus išsitepdavau virtuvės suodžiais ir pelenais. Tačiau dažniausiai – kadangi dažnai eidavau padūkti į netoli esančias kaskadas ir buvau vienintelis visame slėnyje, kuris iš karto nusivilkdavo visus drabužius – buvau kur kas švaresnis nei Pėteris ar kuris kitas brolis, o gal net švaresnis už abatą.

– Kad ir kaip ten būtų, ši tavo kūno dalis švari, – tęsė Pėteris tebeglamonėdamas mano užpakalį. – Mano paskutinis berniukas, Terencijus, daug ko iš manęs išmoko. Štai, vaikine, pažvelk.

Atsisukęs išvydau, kad jis pakėlė savo storo maišinio audklo apdaro priekį. Pėteris neparodė nieko, ko nebūčiau matęs anksčiau. Kadangi šešių mėnesių senumo žmogaus

šlapimas yra geriausia trąša vynuogėms ir vaismedžiams, dar viena mano pareiga buvo dukart per metus galiniame *dortuare** sukauptą skystį supilstyti į kibirus. Tad dirbdamas esu matęs, kaip broliai šlapinasi. Tačiau, tiesa, niekada nebuvau matęs, kad vyro šlapinimosi vamzdelis būtų stacias, didelis, stangrus ir tarsi raudonas gumbas, koks tuo metu buvo Pėterio. Tik vėliau sužinojau, kad šioje būsenoje esantis vyro organas lotyniškai vadinamas *fascinum*, iš kur kilo žodis „žavėti“** .

Pėteris įkišo ranką į virtuvinę puodynę su žąsies taukais murmeldamas: „Pirmiausia šventasis patepimas“ ir gausiai ištepė jais savo standų daiktą, kuris suspindo raudonai, tarsi būtų padegtas iš vidaus. Apstulbęs ir spėliodamas, kas bus toliau, leidausi Pėterio nuvelkamas prie didžiulio ąžuolinio kelmo, kurį virėjai naudojo mėšai kapoti, tada brolis mane surietė, kad pilvu atsigulčiau ant kaladės.

– Ką darai, broli? – paklausiau, kai jis užvertė palaidinį man ant galvos ir apgraibomis bandė praskėsti sėdmenis.

– Ša, berniuk. Parodysiu naują meldimosi būdą. Įsivaizduok, kad klūpi klauptuose.

Jo rankos sparčiai šmižinėjo mano kūnu, ir viena jų nuslydo toliau mano tarpukoju. Tai, ką Pėteris ten rado, jį labai nustebino.

– Tebūsiu aš prakeiktas!

Manau, taip jam ir atsitiko. Vyras jau seniai miręs, ir jei Dievas, kuriam brolis apsimetinėjo tarnaujamas, yra teisingas, Pėteris visus tuos metus turėjo kiūtoti pragare.

– Ak, tu gudrus apgavike, – tarė jis šiurkščiai nusijuokdamas ir prikišdamas burną man prie ausies. – Tačiau kokio laimingo staigmena man! Esu apsaugotas nuo Sodomos nuodėmės. – Tai sakydamas jis ranka nukreipė savo *fascinum*

*Išvietė vienuolyno bendrame miegamajame – *Vert. past.*

**Angl. *fascinate*. – *Vert. past.*

į tą vietą, kurią rado. – Ar gali taip būti, jog nė vienas brolis neįtarė, kad vienuolyne yra maža sesutė? Negi aš pirmasis tai pastebėjau? *Ja*, esu pirmas! O Dieve, ten dar tebėra plėvė! Dar niekas nėra paragavęs šio vaisiaus!

Nors žąsies taukai sutepė jo daiktą, ir jis nesunkiai įsiskverbė, pajutau veriantį skausmą ir protestuodamas suklykiau.

– Ša... ša, – šnopavo Pėteris. Dabar jis buvo mane užgulęs, o apatinė jo kūno dalis daužėsi į mano šlaunis, ir tas daiktas slankiojo pirmyn ir atgal mano viduje. – Tu išmoksi... naują... Valdovo garbinimo... būdą.

Pamaniau, kad man kur kas labiau patinka senas, įprastas būdas.

– *Hoc est enim corpus meum...* – skandavo Pėteris šnopuodamas. – *Caro corpore Christi...* Aa-aak! Še! Šee-ee-ee!

Jis nusipurtė visu ūgiu. Viduje pajutau šiltą srovelę ir pamaniau, kad Pėteris bjauriai nusišlapino manyje. Tačiau kai jis pasitraukė, iš manęs nelašėjo vanduo. Tik tada, kai vėl atsistojau stačias, pajutau, kad drėgmė teka mano šlaunų vidine puse. Valydamasis skudurėliu pastebėjau, kad skystis – jame buvo truputis mano kraujo – yra klampus ir perlo baltumo, tarsi brolis Pėteris iš tiesų manyje būtų palikęs Komuniją, kuri ten ištirpo. Tad neturėjau jokio pagrindo netikėti brolio tvirtinimu, jog susipažinau su nauju Komunijos priėmimo būdu, ir buvau truputį sutrikęs, kad Pėteris pasidalijo šia paslaptimi su manimi.

– Būk atidus, – griežtai paliepė jis atgavęs kvapą, švariai nusišluostęs vėl normaliai subliuškusį vamzdelį ir padoriai susitvarkęs savo apdarą. – Berniuk – ir toliau tave vadinsiu berniuku – tu kažkokiu apgaulingu būdu susikūrei patogią padėtį čia, tarp šventojo Damijono brolių. Patarčiau apie tai niekam nesakyti ir nerodyti.

Jis nutilo, ir aš linktelėjau.

– Labai gerai. Tada ir aš niekam neatskleisiu tavo paslapties, kad esi apsišaukėlis. Jeigu! – perspėdamas jis iškė-

lė pirštą. – Jeigu nė žodeliu neprasitarsi apie mūsų slaptas maldas. Mes jas ir toliau kartosime, tačiau apie jas nevalia kalbėti už virtuvės sienų. Ar sutinki, jaunasis Tornai? Mano tylėjimas mainais už tavo tylėjimą.

Nelabai supratau, į ką mainau savo tylėjimą, tačiau, atrodo, brolis Pėteris buvo patenkintas, kai sumurmėjau, kad niekada su niekuo neaptarinėsiu mūsų slaptų maldu. Ir laikiausi duoto žodžio, niekada nepasakydamas nė vienam vienuoliui ar pačiam abatui, kas vykdavo virtuvėje du ar tris kartus per savaitę vidurdieniais, kai Pėteris būdavo baigęs virti vidudienio valgį – vienintelį karštą dienos patiekalą – ir prieš mums kartu nunešant maistą vienuoliams ant stalų vienuolyno valgomajame.

Po poros persmeigimų pastebėjau, kad man nebeskauda. Dar po kelių kartų man tai tapo įkyru ir nuobodu, tačiau pakenčiama. Ir tada atėjo metas, kai mes su broliu Pėteriu pastebėjome, jog nebereikia žąsies taukų, kad jam būtų lengviau į mane įsiskverbti. Ta proga Pėteris patenkintas sušuko:

– *Akh*, brangus mažas urvelis pats sudrėksta! Jis kviečia mane vidun!

Jis tik tiek ir tepastebėjo: ta vieta man sudrėkdavo laukiant, kad būsiu badomas. Manau, mano kūnas išmoko išvengti diskomforto. Tačiau pastebėjau, kad šios maldos man darė dar vieną poveikį – ir tai mane vertė dar labiau stebėtis ir suglumti. Dabar maldos sužadindavo tą pačią mano kūno dalį, kurią naudojo brolis Pėteris, priversdamos ją pakilti ir sustandėti kaip Pėteriui. Be to, patyriau naują pojūtį: kažkokį nenumaldomą būtinumą, neskausmingą, panašų į alkio pojūtį, tačiau geidžiau ne maisto.

Tačiau Pėteris niekada to nesuvokė. Jis visada atlikdavo tą konkretų aktą, palenkęs mane į priekį virš mėsos kapojimo kaladės, ir visada skubėdavo įeiti į mane iš užpakalio. Jis nė karto nepažvelgė, nepalietė ranka ir nė karto nesuvokė, kad aš tarp kojų turiu ne tik pailgą skylutę. Visą pavasa-

rį ir didžiąją vasaros dalį kartu dalyvavau – arba tiksliau, kenčiau – tose maldose. Ir tada, vasaros pabaigoje, mus su Pėteriu užklupo pats abatas.

Kartą tėvas Klementas įėjo į virtuvę prieš pat valgio metą, kur rado Pėterį, apžergusį mane ir pumpuojantį. *Liufs Guth!*, – sušuko abatas, kas senąja kalba reiškia „Dieve švenčiausias!“, kai Pėteris atšoko nuo manęs. Tada abatas sustaugė: *Invisan unsar heiva-gudei!*, tai yra „mūsų šventuose namuose!“ Galiausiai jis tiesiog riaumote suriaumojo: *Kalkinassus Sodomiza!* Tuo metu abato žodžiai man nieko nereiškė, tačiau prisiminiau, kad kartą juos girdėjau iš Pėterio lūpų. Spėliodamas, kodėl abatas yra toks susikrimtęs dėl mūsų maldų, tiesiog gulėjau nejudėdamas su apdaru, atsmauktu iki pat kaklo.

– Ne, ne! – šaukė apimtas siaubo Pėteris. – *Nist, Nonnus Clement, nist Sodomiza! Ni allis!*

– *Im ik Blinda, niu?** – paklausė abatas.

– Ne, tėve Klementai, – inkštė Pėteris. – Ir kadangi jūs nesate aklas, maldauju pažvelgti štai čia. Čia nebuvo nieko sodomiška, šventasis broli. *Akh, ja*, aš nusidėjau. Ja, gėdingai pasidaviau pagundai. Tačiau pažvelkite, šventasis Klementai, į tą klastingą, ilgai slėptą daiktą, kuris mane sugundė.

Abatas rūstingai pažvelgė į Pėterį, tačiau apėjo mane. Nesunku buvo atspėti, į kurią mano kūno vietą rodė Pėteris, nes tėvas Klementas vėl aiktelėjo:

– *Liufs Guth!*

– *Ja!* – šventeiviškai pritarė Pėteris. – Galiu tik dėkoti *liufs Guth*, kad šis apgavikas berniukas-mergaitė, slapukaujanti Ieva, uždraustu vaisiumi sugundė tik mane, niekingą naujoką ir *pedisequus*. Ačiū *liufs Guth*, kad ji neįviliojo į spąstus garbingesnių brolių ar...

*Gal manai, kad aš aklas. –Tariama gotų kalba. – *Vert. past.*

– *Slaváith!* – kapotai nutildė jį abatas. – Tyliau! – Ir timpltelėjo mano palaidinį, kad uždengtų apnuogintą kūną, nes prie virtuvės durų susirinko ir smalsiai pro jas spoksojo keli vienuoliai, kuriuos priviliojo šauksmai. – Eik į miegamąjį, Pėteri, ir lauk prie savo gulto. Tavimi užsiimsiu vėliau. Broli Babilai, broli Stefanai, ateikite čia ir nuneškite šias lėkštes bei ąsočius ant valgyklos stalų. – Abatas atsisuko į mane. – Tornai, sūnau – ee, mano vaikeli – eime su manimi.

Tėvo Klemento patalpos tebuvo vienas kambarėlis. Jis buvo atskirtas nuo vienuolių bendro miegamojo, tačiau toks pat niūrus ir asketiškas. Atrodė, jog abatas yra sutrikęs ir nežino, ką man pasakyti, tad iš pradžių jis ilgai už mane pasimeldė, matyt, laukdamas įkvėpimo. Tada pakilo nuo savo kaulėtų senų kelių ir pamojo, kad aš taip pat atsistočiau, kuri laiką manęs klausinėjo ir tada pasakė, ką darys su manimi dabar, kai paaiškėjo mano „paslaptis“. Dėl to mes abu gerokai nuliūdome, nes vienas kitą buvome labai pamilę.

Kitą dieną mane nuvedė – lydėjo pats tėvas Klementas, kuris padėjo nešti nedidelę mano mantą – į tolimąjį slėnio pakraštį, į šventojo Damijono seserų įstaigą, šventosios atgailaujančios Pelagijos vienuolyną. Jame buvo susibūrusios skaistuolės ir našlės, paaukojusios savo gyvenimą vienuolystei.

Tėvas Klementas pristatė mane senai abatei, motinai Eterėjai, kuri gerokai apstulbo, nes dieną dažnai mane matydavo dirbantį šventojo Damijono vienuolyno laukuose. Abatas buvo priverstas paprašyti nuvesti mus į atskirą celę ir liepė man pasilenkti pirmyn ta pačia poza, kurios taip dažnai reikalaujavo brolis Pėteris, tada, nusukęs akis, pakėlė mano apdarą, kad abatei parodytų apatines mano kūno dalis. Ji apstulbusi šūktelėjo – vėl gotiškai – „*Liufs Guth*“ ir pati timpltelėjo palaidinį uždengdama mano kūną. Tada ji

gana karštai lotyniškai pasitarė su abatu, tačiau per tyliai, kad aš pajėgčiau ką nors išgirsti. Pokalbis baigėsi tuo, kad buvau priimtas į moterų vienuolyną ir įgijau tą patį statusą, kuriuo mėgavausi vyrų vienuolyne: kandidatės į vienuoles, atliekančios visus pagalbinius darbus.

Apie laiką, praleistą šventosios Pelagijos vienuolyne, papasakosiu vėliau. Kol kas pakaks pasakyti, kad daugelį savaičių dirbau, meldžiausi ir vykdžiau nurodymus, kol vieną šiltą ankstyvo rudens dieną susidūriau su vyrų vienuolyno brolio Pėterio antrininke.

Tik šį kartą asmuo, pakišęs ranką po mano palaidiniu, glamonėjęs mano sėdmenis ir gyręs dailią figūrą, buvo ne mėsingas Burgundijos vienuolis. Tiesa, sesuo Deidamija taip pat buvo burgundietė, tačiau daili ir patraukli sesutė novicija – tik keleriais metais vyresnė už mane – kuria iš tolo jau senokai žavėjausi. Visai nesipriešindavau, kai Deidamija mane glamonėdama apsimesdavo, kad jos ranka netyčia nuslysta toliau, o žavus piršteliis įlenda į pailgą plyšį, kuriuo naudodavosi Pėteris. Ir labai panašiai kaip Pėteris ji sakydavo:

– Aaak, tu labai trokšti meilės, mažoji sesute, tiesa? Tavo toji vieta yra pastebimai įkaitusi, sudrėkusi ir tvinkčioja.

Mes buvome vienuolyno tvarte, į kurį tik ką iš ganyklos melžti atvedžiau keturias karves, o sesuo Deidamija atėjo nešina pieno kubiliuku. Neklausiau, ar tądien ją atsiuntė man padėti pamelžti karves, nes buvo labai panašu, kad ji pasiėmė kubiliuką tik tam, kad pateisintų savo apsilankymą ir galėtų mane nuošaliai pakalbinti.

Ji palengva priėjo man iš priekio, nedrąsiai kilstelėjo mano palaidinį ir tarsi klausdama leidimo tarė:

– Niekada nesu mačiusi kitos moters visiškai be drabužių.

Dusliu balsu jai atsakiau:

– Aš taip pat.

Kilstelėjusi palaidinį kiek aukščiau ji droviai pasiūlė:

– Tu pirma parodyk.

Jau pasakojau, kaip Péterio dėmesys kartais manyje sukeldavo trikdančius fizinius pokyčius. Dabar galiu pasakyti, kad nuo intymaus sesers Deidamijos rankos prisilietimo ta pati mano kūno dalis pritvinko kraujo ir pasistojo. Nežinojau kodėl, tačiau truputį sutrikau, kad sesuo tai gali pamatyti. Tačiau man nespėjus paprieštarauti Deidamija visiškai pakėlė mano palaidinį.

– *Gudisks Himins!* – šnupuodama ištarė ji ir išplėtė akis. Šie žodžiai senąja kalba reiškė „o dangau!“, ir aš sau mintyse pasakiau, kad buvau teisus nenorėdamas jai rodyti savo kūno – galiu apstulbinti mergaitę. Taip ir atsitiko, tačiau nežinau, dėl kokios priežasties. – *Oh vái!* Visada įtariau, kad man, kaip moteriai, kažko trūksta. Dabar tai žinau.

– Ką? – paklausiau.

– Tikėjaisi, kad mes... tu ir aš... galėsime pasidžiaugti viena kita, kaip mačiau darant seseris Agnę ir Taisę. Turiu galvoje, naktį. Aš jas sekiau. Jos bučiuoja viena kitą į lūpas, rankomis glosto visą kūną ir trinasi... na, tomis kūno dalimis... viena į kitą, tada jos dejuoja, juokiasi ir kūkčioja, tarsi tai teiktų didžiulį džiaugsmą. Ilgai spėlioju, kodėl tai joms teikia malonumą. Tačiau negalėjau pamatyti. Jos niekada visiškai nenusirengdavo.

– Sesuo Taisė už mane kur kas gražesnė, – vos pajėgiau išspausti, nes gerklėje įstrigo gumulas. – Gal tau būtų geriau kreiptis į ją, o ne į mane? – Labai stengiausi išsaugoti savitvardą, tačiau tai padaryti buvo sunku. Deidamija vis dar laikė pakėlusį palaidinį ir spoksojo į mane. Oras vėsino kūną, tačiau aš labiausiai jaučiau pulsuojančią šilumą, kylančią nuo susikaupusio Deidamijos žvilgsnio.

– *Oh vái!* – vėl sušuko Deidamija. – Nori, kad būčiau įžūli su seserimi Taise? Ne, aš to negalėčiau! Ji yra vyresnė... ir jai suteikta skraistė... o aš – tik neprityrusi kandidatė. Šiaip ar taip, matydama tave galiu įsivaizduoti, ką ji ir sesuo Agnė daro naktimis. Jei visos kitos moterys turi tokį daiktą...

– O tu jo neturi? – kimiu balsu paklausiau.

– *Ni allis*, – nusiminusi atsakė Deidamija. – Nenuostabu, kad visada jausdavausi nevisavertė.

– Leisk pažiūrėti, – paprašiau.

Dabar ji nenorėjo rodyti, tačiau aš priminiau:

– Vyresnioji sese, sakei, kad parodyčiau pirma, ir aš parodyčiau. Dabar tu taip pat privalai parodyti.

Tad Deidamija paleido mano palaidinį, drebančiais pirštais atrišo virvę ir atskleidė savo šiurkštaus audinio apdaro priekį. Padidėjęs mano daiktas kyšojo labai pastebimai.

– Atkreipk dėmesį, – droviai tarė sesuo Deidamija, – bent jau čia esu pakankamai normali. Pačiuopinėk. – Ji paėmė mano ranką ir pridėjo prie tos vietos. – Šilta, drėgna ir plačiai išsižiojusi, taip kaip ir tavo, sese Torn. Įkišusi į ją mažą moliūgą ar dešrą ten net galiu pajusti tam tikrą malonumą. Tačiau čia turiu tik mažytį gumbelį. Jis stovi panašiai kaip ir tavasis – ar jauti? – ir žaisdama su juo taip pat pajuntu malonumą. Tačiau jis toks nereikšmingas, ne didesnis už karpą ant nonos Eterėjos smakro. Visai ne kaip tavo. Jis vos matomas.

Ir ji sušniurkščiojo.

– Na, – tariau ją guosdamas, – aš apie savo daiktą neturiu plaukų. Ir neturiu šitų dalykų, – pasakiau rodydamas į krūtis, kuriose taip pat styrojo dailūs rausvi gumbeliai.

– *Akh*, – numojo ranka Deidamija. – Tai tik todėl, kad tu, sese Torn, vis dar esi vaikas. Spėju, tau dar nebuvo pirmųjų menstruacijų. Tu pradėsi seserintis anksčiau nei sulauksi mano amžiaus.

– Ką tai reiškia?

– Seserintis? Na, kai ištinsta krūtys. Taip pat atpažinsi menstruacijas, kai jos įvyks. Tačiau tu jau turi tai, – Deidamija palietė mano daiktą, ir jis energingai pakilo, – o aš jo niekada neturėsiu. Kaip ir įtariau, nesu visavertė moteris.

– Mielai, – pasiūliau, – patrinčiau savo daiktą į tavąjį, jei manai, kad tai tau suteiktų džiaugsmo, kurį patiria kitos seserys.

– Ar tikrai tą padarytum, brangi mergaite? – nekantraudama paklausė ji. – Galbūt aš galėčiau pajusti malonumą tau jo nesuteikdama. Štai. Čia švarūs šiaudai. Gulkime ant jų. Taip tą daro Taisė ir Agnė.

Tad mes atsigulėme ir išsidriekėme, po kelių nerangių bandymų rasti tinkamą pozą galiausiai prigludėme savo nuogus kūnus vieną prie kito, ir aš pradėjau trinti tą savo kūno dalį į jos aną vietą.

– A-a-a-ak, – sudejavo Deidamija šnopusdama taip pat kaip Pėteris. – Tai... labai malonu.

– Ja, – sumykiau aš.

– Tegul... tegul jis įlenda vidun.

– Ja.

Man nereikėjo nieko daryti ranka. Daiktas įlindo pats. Deidamija kažką padrikai šūkalojo, jos kūnas trūkčiojo, o rankos įnirtingai mane glamonėjo. Tada kažkas jos viduje, mano viduje, mūsų abiejų viduje susitvenkė ir tarytum sprogo. Kai tai atsitiko, mes kartu su Deidamija džiaugsmingai surikome, ir malonūs pojūčiai nulsūgo virsdami spindulinga ir laiminga ramybe, kuri taip pat buvo labai maloni. Nors atrodė, kad mano padidėjusios kūno dalies primygtini troškimai buvo patenkinti, ir ji vėl susitraukė iki normalaus dydžio, tačiau liko Deidamijos viduje. Jos plyšio membranos ir toliau švelniai virpėjo, tarsi bandydamos praryti mano daiktą, todėl aš buvau tvirtai ją apsikabinęs. Tos pačios švelnios konvulsijos sklido mano kūnu, nors mano plyšys neturėjo ko laikyti.

Tik tada, kai mudu visiškai nurimome, Deidamija prabilo drebančiu balsu:

– Aaak... *thags*. *Thags izvis, leitils svistar*. Buvo neįtikėtina malonu.

– Ne, ne... *thags izvis, svistar* Deidamija, – atsakiau. – Man taip pat buvo nuostabu. Esu labai patenkintas, kad nusprendei tai padaryti su manimi.

– *Liufs Guth!* – staiga sušuko ji nusijuokdama. – Dabar esu kur kas šlapesnė nei prieš tai. – Ji pačiupinėjo save, tada palietė tą pačią mano vietą. – Tu nė iš tolo tiek nesudrėkai kaip aš. Kas čia iš manęs sunkiasi?

Truputį drovėdamasis atsakiau:

– Manau, vyresnioji sese, šį skystį turėtum laikyti Komunija, tik suskystinta. Man aiškino, kad tai, ką mes tik ką padarėme, yra tik intymesnis Komunijos priėmimo būdas.

– Tu taip sakai? Kaip nuostabu! Kur kas maloniau už sužiedėjusią duoną ir rūgštų vyną. Nenuostabu, kad seserys Taisė ir Agnė tą taip dažnai daro. Jos yra nepaprastai dievotos. Ir ši miela substancija ištryško iš tavęs, mažoji sese? – Jos laimingas veidas staiga vėl apniuko. – Aš to negaliu padaryti, nes esu netobula. Tu būtum patyrusi dvigubai didesnį malonumą...

Norėdamas neleisti jai vėl gailėtis dėl savo netobulumo, pakeičiau temą.

– Sese Deidamija, jei šis Komunijos priėmimo būdas tau teikia pasitenkinimą, gal tau vertėtų tiesiog daryti tai su vyru, *niu?* Vyrai turi net didesnius...

– *Akh, ne!* – pertraukė ji mane. – Iki šiol nebuvau susipažinusi su moters kūnu. Todėl kad mūsų šeimoje daugiau nebuvo mergaičių, o motina mirė mane gimdydama, ir aš neturėjau draugių, su kuriomis galėčiau žaisti. Tačiau turėjau brolių ir mačiau juos be drabužių. *Ugh!* Sese Torn, tau pasakysiu: vyrai bjaurūs. Jie plaukuoti, išsipūtę ir diržingi tarsi didysis laukinis jautis *úrus*. Tu teisi sakydama, kad ten – ta vieta – gana didelė. Tačiau ji vulgari ir siaubinga. O jos apačioje tabaluoja bjaurus susiraukšlėjęs sunkus odos kapšas. *Ugh!*

– Tiesa, – sutikau. – Aš taip pat jį mačiau pas kitus vyrus ir spėliojau, ar ir man toks užaugs.

– *Thags Guth*, niekada, – užtikrino mane Deidamija. – Truputį plaukų čia, *ja*, žavios krūtys čia, *ja*, bet tik ne siaubingas kapšas su akmenimis. Žinai, – tęsė ji, – eunuchai taip pat neturi to kapšo, kaip ir mes, mergaitės.

– Aš to nežinojau, – pasakiau. – O kas yra eunuchas?

– Vyras, kuriam nupjauti akmenys, paprastai, vaikystėje.

– *Liufs Guth!* – sušukau. – Nupjauti? Kodėl?

– Kad negalėtų būti vyras šia prasme. Kiti tai patys pasidaro sąmoningai, net tada, kai jau būna suaugę. Sakoma, kad didysis Bažnyčios mokytojas Origenas pats sau atėmė vyriškumą, kad mokant moteris ar vienuoles jų moteriškumas neblaškytų dėmesio. Daugelį vergų jų šeiminiškai pavertė eunuchais, kad jie galėtų aptarnauti namų moteris nekeldami pavojaus šių moterų skaistybei.

– Moteris niekada negultų su eunuchu?

– Žinoma, ne. Kokiu tikslu? Tačiau aš – net jei mane supėtų tarnai, kurie yra tikri ir augaloti vyrai – niekada, niekada nesugulčiau su vyru. Net jei pavyktų numalšinti pykinimą, kurį kelia vien tik mintis apie tai, negalėčiau to padaryti. Suguldama su tavimi, mažoji sese, priimu šventą Komuniją. Tačiau suguldama su vyru suterščiau savo nekaltybę, o ją aš paskyriau tik Dievui, kad galėčiau gauti nuometą, kai sulauksiu keturiasdešimties. Ne, niekada nesugulsiu su vyru.

– Tada džiaugiuosi, kad esu moteris, – tariau. – Kitai net nebūčiau niekada tavęs sutikęs.

– O ką jau ir kalbėti apie sugulimą su manimi, – pridūrė Deidamija palaimingai šypsodamasi. – Ir mes privalome tą daryti dažnai, sese Torn.

Mes taip ir darėme, labai dažnai, ir išmokėme vienas kitą įvairių pamaldumo būdų – apie tą galima daugiau papasakoti, tačiau padarysiu tai vėliau. Tuo tarpu mes su Deidamija taip apsvaigome vienas nuo kito, kad tapome apgailėtinais neapdairūs. Kartą, pačioje žiemos pradžioje, mus buvo apėmusi tokia ekstazė, kad nepastebėjome, kaip prisiartinavo visur kaišiojanti savo nosį sesuo Eliza. Mes jos nepastebėjome tol, kol ji, tikriausiai kurį laiką stebėjusi mus atvėpusiu žandikauliu, grįžo su abate ir rado mus vis dar susipynusius.

– Matote, nona? – piktdžiugiškai paklausė sesuo Eliza.

– *Liufs Guth!* – suspiegė motina Eterėja. – *Kalkinassus!* – Jau žinojau, kad šis žodis reiškia sanguliuvimą, o tai yra mirtina nuodėmė. Skubiai susitvarkiau savo palaidinį ir apimtas sielvarto susigūžiau, tačiau Deidamija ramiai susisautė į savo apdarą ir atkirto:

– Tai ne *kalkinassus*, nona Eterėja. Galbūt mes pasielgėme neteisingai priiminėdami šventą Komuniją darbo metu, tačiau...

– Šventą Komuniją?!

– ... tačiau nepadarėme jokios nuodėmės. Nėra jokio pavojaus skaistybei, kai viena moteris sugula su kita. Esu tokia pat skaisti, kokia buvau, lygiai kaip ir mažoji sesė Torn.

– *Slaváith!* – sumaurojo motina Eterėja. – Kaip drįsti taip kalbėti? Argi jis skaistus?

– Jis? – tarsi aidas pakartojo suglumusi Deidamija.

– Pirmą kartą matau šio apsimetėlio priekį, – lediniu balsu pareiškė abatė. – Tačiau, atrodo, tu, dukra, esi gerai su juo susipažinusi. Negi gali paneigti, kad tai yra vyriškas dalykas? – Ir abatė parodė į mano daiktą neprisiliesdama prie manęs rankomis; ji paėmė lazdelę ir ja pakėlė mano palaidinio kraštą. Visos trys moterys skirtinga veido išraiška apžiūrinėjo mano intymias kūno dalis, ir tik *Liufs Guth* žino, ką tuo metu bylojo mano veidas.

– Jis – vyras, – maivydamosi pareiškė sesuo Eliza.

Deidamija pradėjo mikčioti.

– Tačiau ... tačiau Torn neturi... ee...

– Jis turi pakankamai, kad neginčijamai būtų vyras! – amtelėjo abatė. – O tu, suklaidinta dukra, esi niekinga sanguliautoja.

– *Oh vái*, dar blogiau, nona Eterėja, – aimanavo vargšė Deidamija, apimta nuoširdžios nevilties. – Esu kanibalė! Šio apsimetėlio apgauta aš prarijau žmogaus vaikų kūnus.